

Arrest

nr. 295 229 van 9 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het ter terechtzitting van 22 mei 2023 verleende uitstel, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 juni 2021. Op 29 juni 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 oktober 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 20 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en bent u afkomstig uit het dorp Toutou Bara Sarai (district Shirzad, provincie Nangarhar, Afghanistan).

Toen u negen jaar oud was, begon u lessen te volgen in de moskee en bezorgde u vijf dagen per week eten aan uw vader die als landbouwer op jullie land werkte. Dat deed u tot uw vijftiende, toen de problemen met de taliban begonnen. Uw vader had namelijk twee neven, [G. A.] en [S. A.] die tot de taliban behoorden. Twee maanden voordat u Afghanistan verliet, vroegen ze aan uw vader om hen zijn landbouwgrond te geven. Uw vader weigerde en werd daarom geslagen. Toen vertelde uw vader hen dat ze hem dwongen om naar de bevoegde autoriteiten van het district te gaan en een klacht tegen hen in te dienen, aangezien ze zijn land van hem wilden afnemen. Vervolgens vertrokken u en uw vader naar het district om effectief een klacht tegen hen in te dienen. Eenmaal op de terugweg naar huis kwamen jullie [G. A.], [S. A.] (evenwel beiden vermomd) en vier andere talibanleden tegen. Zij waren geïnformeerd dat jullie een klacht tegen hen waren gaan indienen. Ze vroegen waar jullie naartoe waren gegaan. Uw vader vertelde hen dat hij verplicht werd om naar het district te gaan aangezien het land dat zij opeisten in zijn levensonderhoud voorzag. Uw vader werd hierop geslagen, geblinddoekt en vastgebonden door de taliban. Hij werd vervolgens neergeschoten. De neef die uw vader neerschoot bedekte aanvankelijk zijn gezicht, maar op het ogenblik dat hij uw vader neerschoot, onthulde hij zijn gezicht en herkende u hem. Vervolgens werd u geslagen alvorens in een put te worden geduwd. Toen u weer bij bewustzijn kwam, besepte u dat u in een ziekenhuis in Nangrahar lag. Een dorping had u daarheen gebracht. Toen kwam uw grootvader langs en vertelde u dat hij geïnformeerd werd dat uw vader was overleden. Hij vertelde vervolgens aan uw familie dat u nog leefde, waarbij uw twee zussen en uw moeder vervolgens op bezoek kwamen in het ziekenhuis. U vertelde hen alles over het incident. Toen kreeg uw grootvader een telefoon van de zoon van de winkelier [G.] die jullie informeerde dat deze neven van uw vader naar uw huis waren gekomen en alles in het huis door elkaar hadden gehaald. Ze vroegen de winkelier waar u was en zeiden dat ze u niet met rust zouden laten. Vervolgens belden [G. A.] en [S. A.] uw grootvader om te vragen waar u was, vertelden ook hem dat ze u niet met rust zouden laten en dit omdat u hun gezichten had gezien. Dit zou volgens hen de laatste waarschuwing zijn, waardoor u werd gedwongen het land te verlaten.

Ergens in de herfst, vermoedelijk in de maand september, vertrok u uit Afghanistan en reisde u via Turkije, Bulgarije, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Roemenië, Slowakije, Oostenrijk, Duitsland, en Frankrijk naar België. U diende tijdens deze reis in Roemenië een verzoek om internationale bescherming in. Dit gebeurde nadat u hiertoe gedwongen werd. Het was evenwel niet uw bedoeling in Roemenië te blijven. Uw vooropgestelde eindbestemming was immers België. Na ongeveer een jaar onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan. Een dag na uw aankomst hier diende u op 29 juni 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ook na uw vertrek uit Afghanistan hielden de problemen aan. Toen u in Frankrijk was, kreeg u te horen dat de taliban uw grootvader hadden bedreigd en geslagen in uw dorp. Ze vroegen hem waar u was en vertelden hem dat ze u zouden vermoorden. Vervolgens zijn er nog meerdere bedreigingen geweest. De bedreigingen doen zich tot op heden nog steeds voor. Toen u op 11 oktober 2022 met uw familie sprak, kwam u te weten dat de taliban nog steeds op zoek waren naar u omdat u hun gezichten had gezien en ze bang waren dat u naar de overheid zou stappen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de twee neven van uw vader die bij de taliban zitten te zullen worden vermoord, aangezien u hun gezichten hebt gezien toen ze uw vader doodschoten.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument); een kopie van een psychologisch attest uitgegeven door [B. T. A.], psycholoog bij Espace Santé Famille (Service "Santé Exil"), d.d. 14 maart 2022; een kopie van een afspraak bij diezelfde psycholoog van Espace Santé Famille, d.d. 30 september 2022; een kopie van een attest van Samusocial in verband met uw consultatie op 30 september 2022 bij een psycholoog van Espace Santé Famille; een kopie van vier voorschriften voor ibucaps en pantomed, d.d. 10 december 2021; een kopie van uw consultatie bij de dienst dermatologie van het Universitair Verplegingscentrum Brugmann d.d. 1 september 2022; een kopie van uw aanvraag bij Samusocial voor een bankkaart; en een kopie van uw proces-verbaal over reizen zonder geldig vervoerbewijs d.d. 8 september 2021.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Ter staving hiervan legde u een aantal attesten neer. Het attest d.d. 14 maart 2022 (groene map, stuk 2), opgesteld door een psycholoog van Espace Santé Famille maakt gewag van matige depressie, significante PTSD met symptomen van opdringerigheid, vermijding en

hypervigilantie. Psychologische opvolging werd door de psycholoog aangewezen om u in staat te stellen te werken aan de gevolgen van uw trauma's. Ook legde u een niet-gedateerde attest neer waarin een afspraak bij dezelfde psycholoog werd gepland op 30 september 2022 (groene map, stuk 3). Verder legde u een attest van Samusocial neer waarin uw consultatie bij deze psycholoog op datum van 30 september 2022 (groene map, stuk 4) wordt bevestigd. Voor de volledigheid moet toegevoegd worden dat u ook vier voorschriften neerlegde daterend van 10 december 2021 (groene map, stuk 5) waarin u medicijnen tegen pijn en koorts alsook tegen maagzuur worden voorgeschreven. Hieruit blijkt echter geen enkele link met uw psychologische problemen. Ook legde u een attest neer van uw consultatie d.d. 1 september 2022 bij de dienst dermatologie aan het Universitair Verplegingscentrum Brugmann te Brussel. Hieruit blijkt echter ook geen link met uw psychologische problemen. Nergens in deze attesten wordt er echter melding gemaakt van een onmogelijkheid in uw hoofde om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan, van het feit dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van geloofwaardige verklaringen of om aan de asielprocedure deel te nemen. Dit bevestigde u ook zelf (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1). Desondanks werden er tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS passende steunmaatregelen aan u verleend. Bij de aanvang van dit persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat wanneer u nood zou hebben aan een pauze of wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben, u dit steeds kon aangeven (notities persoonlijk onderhoud CGVS [hierna NPO], p. 2). Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud, waar u gedetailleerde, coherente en duidelijke verklaringen aflegde, er op dat u psychisch niet in staat geweest zou zijn om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Tijdens het persoonlijke onderhoud werden door u geen meldingen gemaakt van ongemakken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees gedood te worden door de twee neven van uw vader die bij de taliban zitten. Ze willen u namelijk vermoorden omdat u hun gezichten hebt gezien toen ze uw vader vermoordden (NPO, p. 28-29). Tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijkheden in uw verklaringen maken echter dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst bleken uw opeenvolgende verklaringen over uw problemen met de taliban op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal tegenstrijdig en inconsistent. Immers in uw vragenlijst op de DVZ beweerde u dat de neven van uw vader uw vader eerst hadden vermoord alvorens u te ontvoeren, waarna u met de hulp van de dorpsouderen werd vrijgelaten (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal luidde uw relaas in dit verband evenwel geheel anders. U repte niet langer over enige ontvoering en tussenkomst van de dorpsouderen en stelde ditmaal dat u na de moord op uw vader werd geslagen, in een put werd geduwd en daar werd achtergelaten, waarna u door een dorpling naar het ziekenhuis werd gebracht, waar u terug bijkwam (NPO, p. 16). Geconfronteerd vervolgens met uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband afgelegd, gaf u geen afdoende verklaring hiervoor. U bleef immers bij uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, ontkende dit zo gezegd te hebben op de DVZ en meende dat de tolk daar het misschien fout had begrepen (NPO, p. 26). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze toch wel flagrante tegenstrijdigheid. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat u uw verklaringen op de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u weliswaar dat er fouten in uw verklaringen bij de DVZ zaten maar toen u deze vervolgens benoemde en verduidelijkte repte u hierover met geen woord. Zo verklaarde u dat het niet uw neven waren maar de neven van uw vader waarmee uw vader een conflict had, dat er geen dreigbrieven of documenten werden gestuurd naar uw vader, want dat het om gewoon een bedreiging ging, dat u samen met uw vader naar het district ging en niet uw vader alleen zoals op de DVZ werd genoteerd en dat u gered werd door een man van het dorp. Gevraagd of de rest van uw verklaringen bij de DVZ juist waren, gaf u aan dat dit het geval is (NPO, p. 2 tem 4). Bovenstaande zet de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig op de helling.

Voorts dienen een aantal bedenkingen te worden gemaakt bij het door u aangehaalde grondconflict en uw kennis in dit verband, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit haalt. Zo verklaarde u dat toen u ongeveer vijf jaar was uw vader als landbouwer begon te werken op jullie landbouwgrond die op vijf tot tien minuten van jullie huis lag. Deze landbouwgrond lag aan de basis van jullie problemen met uw vaders neven die bij de taliban zaten. Dit landconflict leidde uiteindelijk tot de moord op uw vader en

uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 15 en 16). Gezien de ernst van bovenstaande geschetste context, is het opmerkelijk dat uw kennis over dit landconflict zelf ondermaats bleek. Gevraagd wanneer dit landdispuut startte, bleef u het antwoord schuldig. Ook wist u niet of de neven van uw vader uw vader ooit eerder hadden gecontacteerd in verband met deze grond (NPO, p. 18 en 19). Verwacht mag worden dat u hierover meer informatie kan verschaffen en u zich hierover terdege heeft geïnformeerd (NPO, p. 7), in de eerste plaats gezien het feit dat deze grond in het levensonderhoud van u en uw familie voorzag. Bovendien had u acht dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog contact met uw familie in Afghanistan (NPO, p. 7 tem 8). U had derhalve de nodige stappen kunnen zetten om deze informatie toen te bekomen. Ook op andere momenten had u bij uw familie hiernaar kunnen polsen. Uw weinig proactieve houding brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang. In dit verband is het ook weinig aannemelijk dat de twee neven van uw vader, die u nooit eerder had gezien en waar u noch uw familie contact mee had, uit het niets de grond van uw vader kwamen opeisen (NPO, p. 17 en 19). Gevraagd waarom de neven van uw vader zijn grond wilden, verklaarde u initieel niet te weten wat ze wilden doen met het land van uw vader (NPO, p. 18). Vervolgens verklaarde u dat ze gewoon een gevecht wilden omdat ze de verre neven van uw vader (tarboor) waren en daarom niet wilden dat jullie een goed leven hadden (NPO, p. 18). Gevraagd vanwaar deze vijandigheid en dus waarom ze uw vader geen goed leven wilden laten leiden, bleef evenwel u het antwoord schuldig (NPO, p.19). Dit is weinig ernstig. Bovendien is het opmerkelijk dat u, eenmaal gevraagd naar documenten die kunnen bewijzen dat het stuk grond van uw vader was, verklaarde niet te weten of er dergelijke documenten bestaan of niet (NPO, p. 25). Later verklaarde u namelijk stellig dat er wel degelijk documenten waren van het stuk grond en dat uw moeder die in haar bezit had (NPO, p. 27). Uw inconsistente verklaringen hierover doen de wenkbrauwen fronsen. Tenslotte is het weinig geloofwaardig dat de twee neven die het stuk grond van uw vader wilden en hem hierom vermoordden, het stuk grond niet direct afpakten. Zo verklaarde u dat ze de grond pas afpakten nadat uw moeder was overleden, ongeveer een jaar na uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 8, 9 en 29). Gevraagd waarom ze het niet direct afpakten en dit pas deden na het overlijden van uw moeder, verklaarde u dat uw moeder de (eigendoms)documenten had en ze pas na haar overlijden bij jullie thuis kwamen en beweerden dat het land van hen was (NPO, p. 26 en 27). Bovenstaande haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Verder kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het beweerde lidmaatschap van uw vaders neven bij de taliban. Uw kennis over deze neven en hun activiteiten bij de taliban bleek immers tevens ontoereikend. Zo legde u vooreerst weinig consistente verklaringen af over de woonplaats van deze neven van uw vader. Zo verklaarde u initieel dat ze in Khadarkhel woonden. Vervolgens verklaarde u dat u het eigenlijk bent vergeten, om dan op uw stappen terug te keren en te verklaren dat ze toch in Khadarkhel woonden (NPO, p. 19). Verder wist u zo goed als niets over hun lidmaatschap bij de taliban. U wist niet sinds wanneer ze bij de taliban zaten, tot welke talibangroep ze behoorden, wat hun functies binnen de taliban waren, hoe ze bij de taliban waren gestart of waar hun talibangroep gelokaliseerd was (NPO, p. 19 en 20). In dit verband verklaarde u dat hun leiders [M. J.] en [M. N. A.] heetten. Echter eenmaal hierover doorgevraagd kon u niets meer zeggen dan dat het twee leiders waren (NPO, p. 20). Dat u dergelijke essentiële informatie niet kan verschaffen, doet tevens ernstig twijfelen aan de ernst van uw vermeende vrees.

Daarnaast legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen aangaande de moord op uw vader zelf. Zo verklaarde u op de dag van het overlijden van uw vader met uw vader in de auto van een dorping naar de districtsautoriteiten te zijn gereden om daar een klacht te gaan neerleggen (NPO, p. 22). Gevraagd naar de identiteit van deze dorping die jullie met de auto bracht, slaagde u er evenwel niet in zijn naam te geven. U gaf aan zijn naam niet te kennen (NPO, p. 22). Dit stemt op zich reeds tot nadenken. Op de terugweg naar huis kwamen jullie vervolgens de neven van uw vader tegen die hun gezicht hadden bedekt en die uw vader blinddoekten zodat hij ze zeker niet kon herkennen, alvorens hem dood te schieten (NPO, p. 15 en 24). U werd toen niet geblinddoekt en dit omdat u nog heel jong was (NPO, p. 24). Toen [S. A.], de neef van uw vader, uw vader neerschoot viel zijn gezichtsbedekking evenwel af waardoor u zijn gezicht zag (NPO, p. 24). Vervolgens werd u geslagen en in een put gegooid (NPO, p. 16). Daarna bleef u bewusteloos achter waarna u door een dorping werd gevonden en naar het ziekenhuis werd gebracht (NPO, p. 16). Gevraagd evenwel naar de identiteit van deze dorping, bleef u ook hier het antwoord schuldig en verklaarde u zich nooit te hebben afgevraagd wie die dorping was (NPO, p. 3). Dit is weinig ernstig te noemen. Vervolgens, op de zesde dag van uw ziekenhuisopname, kwam u te weten dat de neven van uw vader bij u thuis waren langsgelkomen, op zoek naar u. Ze belden uw grootvader en vertelden hem dat ze u zochten en u niet met rust zouden aangezien u hun gezichten had gezien (NPO, p.16). Ze vreesden toen dat u hen ging verklappen bij de politie. En tot op heden zijn ze op zoek naar u uit angst dat u naar de overheid zou stappen (NPO, p. 25 en p. 28). Dat ze aan uw grootvader zouden bekend gemaakt hebben dat u hun gezichten had gezien, houdt op zich reeds weinig steek. Hiermee erkennen ze immers naar uw grootvader toe dat zij de moordenaars waren van uw vader. Dat uw vader werd geblinddoekt en vermoord terwijl u mocht meekijken en in leven werd gehouden is eveneens weinig

aannemelijk, vooral dan vanuit het oogpunt van de Pashtunwali traditie. Daarnaast is ook het feit dat de twee neven van uw vader u enkel en alleen zouden vrezen omwille van het feit dat u hen gezien hebt en hen zou kunnen gaan verklikken bij de overheid weinig waarschijnlijk vanuit ditzelfde oogpunt van de Pashtunwali traditie. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat onder Pashtoenen bloedwraak voortkomt uit het principe van badal, vergeldende rechtvaardigheid, wat tevens de centrale component is van Pashtunwali. Het vereist het herstel van de eer door wraak te nemen. Verder kan bloedwraak om wraak te nemen het resultaat zijn van persoonlijk geweld of wangedrag dat wordt gezien als in strijd met de eer, zoals geschillen over land- of familieconflicten. Vanuit deze gewoonrechtelijke traditie houdt hun handelen en hun vrees weinig steek. Bovendien houdt het weinig steek dat u tijdens de moord op uw vader niet werd geblinddoekt door de twee neven van uw vader om vervolgens door hen bedreigd en geïnterviewd te worden vanwege het feit dat u hun gezichten toen had gezien (NPO, p. 16, p. 24-25 en p. 28). Dit mist elke logica. Tenslotte is het ook weinig ernstig te noemen dat de autoriteiten niet werden ingelicht na de moord op uw vader (NPO, p. 27). In dit verband tevens gevraagd of de autoriteiten werden ingelicht toen de taliban op de zesde dag van uw ziekenhuisopname langskwamen bij thuis, bleef u het antwoord schuldig en verklaarde u niets te weten over deze zaken (NPO, p. 27). Ook dit is weinig ernstig en haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Tot slot legde u ook bevreemdende verklaringen af over de bedreigingen aan uw adres na uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u in Frankrijk te zijn ingelicht dat uw grootvader door deze neven van uw vader werd bedreigd, geslagen en geïnformeerd dat ze u zochten en gingen vermoorden (NPO, p. 27). Gevraagd of er verder nog bedreigingen waren, verklaarde u dat deze bedreigingen er nog steeds zijn (NPO, p. 27). Zo werd u op 11 oktober 2022 geïnformeerd door uw grootvader en uw zussen dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar u omdat u hun gezichten tijdens de moord op uw vader hebt gezien en ze bang zijn dat u naar de overheid zal gaan (NPO, p. 28). Vervolgens geconfronteerd met het feit dat de taliban nu de overheid zijn in Afghanistan (en deze uitspraak vanuit die invalshoek weinig steek houdt) ging u hiermee akkoord en voegde u er ontwijkend aan toe dat ze het in hun hart houden (NPO, p. 28). Bovenstaande vaststellingen doen tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen

waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Shirzad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA A Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (NPO, p.4 en p.5). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissingen in een ander daglicht plaatsen. De kopie van uw taskara die u voorlegde levert hoogstens een bewijs voor uw identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Het door u neergelegde psychologisch attest, het attest van consultatie bij een psycholoog en het attest van Samusocial, leveren het bewijs van uw psychologische toestand en opvolging, hetgeen in deze beslissing ook niet wordt betwist. De kopieën omtrent uw vier voorschriften voor medicatie, consultatie bij de dermatoloog, aanvraag voor een bankkaart en proces-verbaal voor het reizen zonder een geldig vervoersbewijs hebben geen verband met uw verzoek om internationale bescherming noch worden ze in deze beslissing in twijfel getrokken. Hierbij dient ook te worden verwezen naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 15 maart 2023 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 288 767 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 288 767 de Raad echter op 11 april 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel en een beoordelingsfout.

2.2. De verzoekende partij wil vaststellen dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en dat de commissaris-generaal op geen enkele manier actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Ze verwijst naar de *Guidance Note* van UNHCR en de Nansen-nota. Ze leidt uit deze rapporten af dat het omwille van een gebrek aan voldoende informatie momenteel nog steeds niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghansen die Afghanistan ontvlucht zijn. Ze stelt tevens dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van UNHCR dan aan de rapporten van EUAA aangezien deze rapporten gebaseerd zijn op beperkte en onvolledige en inmiddels verouderde informatie. Ze stelt ook dat het op dit moment in bepaalde situaties nog steeds niet duidelijk is of er met zekerheid kan worden vastgesteld dat er geen nood is aan internationale bescherming, eenvoudigweg omwille van een voortdurend ernstig gebrek aan actuele, accurate, duidelijke, complete, evenwichtige, betrouwbare en zorgvuldig verkregen informatie op basis waarvan geen volledige, objectieve, zorgvuldige en grondige inschatting gemaakt kan worden van de huidige situatie in Afghanistan.

2.3. De verzoekende partij brengt naar voor dat er door de commissaris-generaal onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel namelijk haar psychologische problemen, jonge leeftijd op het moment van de feiten en het feit dat ze weinig geschoold is. Er dient opgemerkt te worden dat ze lijdt aan ernstige psychische problemen. Zo stelt het psychologische attest van 14 maart 2022 dat ze lijdt aan matige depressie, significante PTSD met symptomen van opdringerigheid, vermijding en hypervigilantie. De psychologe stelde eveneens dat een psychologische opvolging aangewezen was teneinde de verzoekende partij toe te laten te werken aan haar trauma's. Ze voert aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gewag maakt van deze psychische problemen en stelt dat er bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen in haar hoofde. Wat dit betreft werd er bij aanvang van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat ze steeds mocht aangeven wanneer ze een pauze nodig had of wanneer ze de vragen niet goed begreep. Er dienen echter volgens haar reeds vraagtekens geplaatst worden bij de gepastheid van deze zogenaamde 'passende steunmaatregelen', die nochtans aan iedere verzoeker om internationale bescherming worden verleend en dus geenszins eigen zijn aan haar eigen problematiek. Hoewel er af en toe aan haar gevraagd werd of ze een pauze wilde maar enkel toen ze het moeilijk had, dus wat eveneens van toepassing is op alle verzoekers om internationale bescherming, werd er volgens haar voor het overige geen rekening gehouden met haar psychische toestand. Ze meent vervolgens dat haar psychische toestand niet enkel invloed heeft op het verloop van het persoonlijk onderhoud maar eveneens op de inhoud ervan, alsook op de verwachtingen die kunnen gesteld worden ten opzichte van haar. Volgens haar heeft de commissaris-generaal haar ernstige psychologische problemen waarvan ze het slachtoffer is geworden op geen enkel moment in verband heeft gebracht met de geloofwaardigheid van haar relaas. Opvallend genoeg stelt de commissaris-generaal eerst dat de verzoekende partij gedetailleerde, coherente en duidelijke verklaringen aflegde, om vervolgens uitgebreid in te gaan op het gebrek aan kennis en de incoherentie van haar verklaringen. Volgens de verzoekende partij houdt dergelijke motivering uiteraard geen steek. Ze legt uit dat het nochtans duidelijk is gebleken uit het persoonlijk onderhoud dat ze het regelmatig moeilijk had en zich zeer slecht voelde. Ze wil enkele passages uit het persoonlijk onderhoud in haar verzoekschrift in de verf zetten en citeert vervolgens uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Ze wil wijzen op het feit dat haar vader voor haar ogen mishandeld, geblinddoekt en doodgeschoten werd, wat een extreem traumatische gebeurtenis is, waaraan de commissaris-generaal echter zonder meer voorbijgaat. Ook dient volgens haar opgemerkt te worden dat ze slechts acht dagen voor het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal het overlijden van haar moeder vernam, namelijk op 11 oktober 2022. Het verlies van haar moeder heeft haar psychische toestand nog meer aangetast en er kan dan ook aangenomen worden dat het op het moment van haar interview bijzonder slecht met haar ging. Hoewel ze dit heeft verteld aan de commissaris-generaal is hij er niet op ingegaan, alsof het verlies van haar moeder van weinig belang was. Zonder ook maar enige vorm van medeleven te tonen, begon de commissaris-generaal dan maar naar het overlijden van haar vader te vragen, terwijl dit ook een extreem traumatische gebeurtenis vormde voor haar. Op geen enkel moment werd er rekening gehouden met haar

psychologische toestand bij haar relaas, terwijl deze wel degelijk van belang is om te bepalen op welk niveau van detail en coherentie er van haar verwacht kan worden. Ze stelt verder dat de commissaris-generaal niet betwist dat ze lijdt aan PTSD. Ze citeert vervolgens een rapport dat stelt dat PTSD een invloed kan hebben op het geheugen en dit de incoherente en tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij kan verklaren. De commissaris-generaal verwacht van haar dat ze zeer logisch en gedetailleerd zou kunnen uitleggen wat er met haar is gebeurd, maar dit is gelet op haar psychische toestand volkomen onmogelijk. Bijgevolg heeft ze de lat veel te hoog gelegd bij de beoordeling van haar relaas.

Er dient volgens haar rekening gehouden te worden met het feit dat ze op het ogenblik van de feiten 15 jaar oud was. Haar jonge leeftijd op dat moment heeft een invloed op de mate waarin ze bij de gebeurtenissen betrokken werd. Waar de commissaris-generaal bijvoorbeeld aanhaalt dat ze de identiteit niet kent van de man van zij de auto geleend hebben, kan dit verklaard worden door het feit dat ze dit niet zelf geregeld heeft, maar wel haar vader. Eveneens verklaart haar jonge leeftijd waarom ze weinig informatie heeft over het grondconflict. Er dient volgens haar eveneens rekening gehouden te worden met de Afghaanse context, waarbinnen er weinig vragen worden gesteld en kinderen of jongeren amper worden geïnformeerd in geval van problemen. Zij dienen naar volwassenen te luisteren en hun beslissingen te volgen, zonder deze in vraag te stellen. De beoordeling die de commissaris-generaal uitvoert vertrekt vanuit een puur Westers oogpunt, zonder rekening te houden met de zeer specifieke Afghaanse maatschappij en gewoonten. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat ze ongeschoold is en slechts af en toe les volgde in de moskee waar de kwaliteit van de lessen dan nog eens te wensen overliet. Opnieuw betreft dit een bijkomende factor bovenop haar psychische toestand en leeftijd die de commissaris-generaal in acht had moeten nemen om zijn verwachtingen ten opzichte van haar te verlagen.

2.4. Wat de inconsistentie betreft tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en bij de commissaris-generaal, dient opgemerkt te worden dat ze reeds bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud spontaan heeft aangegeven dat er zaken gecorrigeerd dienden te worden ten opzichte van het eerste interview. De vraag diende haar zelfs niet gesteld te worden, wat reeds aantoonde dat ze heeft voldaan aan de medewerkingsplicht die op haar rust. Ze stelt dat ze meteen drie fouten aanhaalde die tijdens het gehoor bij de DVZ werden genoteerd. Hoewel ze niet expliciet zei dat ze niet ontvoerd werd maar wel werd achtergelaten in een put, vermeldde ze dit punt wel spontaan. Vervolgens citeert ze de notities van het persoonlijk onderhoud. Ze stelt dat aangezien ze dit element wel degelijk bij het begin vermeldde en spontaan aangaf dat ze zaken wilde corrigeren, was het aan de commissaris-generaal om haar te bevragen over dit punt. Uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat ze hier wel degelijk een correctie over wilde aanbrengen maar dit niet expliciet en overduidelijk zei. Eveneens wil ze opmerken dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de kwaliteit van de notities van het eerste interview, aangezien er een heel aantal zaken gecorrigeerd dienden te worden. Een fout van de tolk, of een verkeerde interpretatie van haar woorden, valt bijgevolg niet uit te sluiten.

2.5. Wat betreft haar kennis over het grondconflict en het gebrek aan *pro*-activiteit dat de commissaris-generaal aanhaalt in de bestreden beslissing wil ze verwijzen naar de eerder vermelde uiteenzettingen aangaande de algemene Afghaanse context en haar profiel.

2.6. Wat betreft haar kennis over het lidmaatschap van haar vaders neven bij de taliban, dient opgemerkt te worden dat ze wel enige kennis over deze talibanleden heeft uiteengezet tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo gaf ze spontaan zonder dat dit aan haar gevraagd werd, de naam van de vader van deze talibanleden aan. Ze gaf tevens aan dat beide leden in Kadarkhel woonden. Ze gaf echter duidelijk aan dat ze hier niet honderd procent zeker van was, waarna de commissaris-generaal de vraag bleef herhalen en ze duidelijk aan zichzelf begon te twijfelen. Ze citeert de vervolgens de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat ze aangaf wie de leiders waren van deze twee talibanleden. Dat ze hier niets meer over kon zeggen kan haar moeilijk verweten worden, aangezien ze zelf absoluut geen connecties had met de taliban en ze slechts 15 jaar oud was op het moment van de feiten.

2.7. Wat betreft haar verklaringen aangaande de moord op haar vader moet er volgens haar rekening worden gehouden met de extreem traumatische aard van deze gebeurtenis. Waar de commissaris-generaal haar verwijt dat ze de naam van de dorpeling niet kent die haar naar het ziekenhuis heeft gebracht, dient opgemerkt te worden dat ze een lange tijd bewusteloos was, waardoor ze deze dorpeling niet zelf heeft gezien. Dat ze er niet aan gedacht heeft om aan haar familie te vragen wie haar naar het ziekenhuis had gebracht is niet verwonderlijk te noemen, aangezien haar vader net vermoord was en de hele familie geschokt was door deze vreselijke gebeurtenis. Ze stelt dat het onduidelijk is wat de link is

tussen de gebeurtenissen die zich in hoofde van haar hebben afgespeeld en de vergeldende rechtvaardigheid of *revenge killings*. De commissaris-generaal beperkt zich ertoe te stellen dat de gebeurtenissen zoals ze deze beschrijft niet aannemelijk zijn, maar laat volledig na uit te leggen waarom. Ze was louter een getuige van het wangedrag van de taliban. Het is niet duidelijk om welke reden de taliban wraak zouden willen nemen op haar. Dat zij haar willen doden is wel duidelijk maar het gaat hier niet om wraak waardoor de informatie die de commissaris-generaal aanhaalt volledig irrelevant is. De aangehaalde informatie spreekt de verklaringen van de commissaris-generaal dus niet tegen, waardoor de geloofwaardigheid van haar relaas overeind blijft.

2.8. Ze wil vervolgens nogmaals benadrukken dat haar psychologische problemen niet betwist worden door de commissaris-generaal. Ze meent echter dat het risico omwille van haar psychologische problemen niet werd onderzocht door de commissaris-generaal terwijl dit element van doorslaggevend belang is bij de actuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Als gevolg hiervan loopt ze namelijk het risico om, in geval van terugkeer naar het huidige, onder taliban-bewind staande Afghanistan, slachtoffer te worden van discriminatie en stigmatisering die zodanig ernstig kunnen zijn dat dit in de actuele context een nood aan internationale bescherming rechtvaardigt. Omwille van de ernstige psychische toestand waarin ze dreigt te geraken is ze van mening dat ze inadequaate gedrag kan vertonen in geval van terugkeer, zowel ten opzichte van de taliban als ten opzichte van de leden van haar gemeenschap. Als gevolg kan ze dan ook als een bezetene of als een gek worden beschouwd. Ze stelt hier in België uitgelachen te worden door andere Afghanen, wat er reeds op wijst dat dergelijk gedrag in Afghanistan zelf als inadequaate zal worden beschouwd. Volgens haar heeft de commissaris-generaal echter op geen enkele manier rekening gehouden met haar psychische gezondheidsproblemen en haar kwetsbaar profiel bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming, in het kader van de recente machtsovername door de taliban, noch wat mogelijke vervolging omwille van haar psychische kwetsbaarheid betreft, noch als eventuele risicobepalende omstandigheid die het risico op vervolging ernstig verhoogt omwille van haar jarenlange verblijf in Europa. Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal complete abstractie maakt van de huidige mensenrechtensituatie in Afghanistan en het gedrag van de taliban ingevolge de machtsovername sinds augustus 2021. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit een rapport van ASYLOS om haar punt te onderbouwen. Ze is verder afkomstig uit een ruraal gebied waardoor ze zich voor een psychologische opvolging zou moeten verplaatsen wat een hoge kost met zich meebrengt. Volgens haar dient de schrijnende socio-economische situatie in Afghanistan eveneens in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van de toegang tot gezondheidszorg. Ze is afkomstig uit een arme familie die thans geen grond meer bezit in Afghanistan en die zich beperkt tot haar grootvader en haar zussen. Ze dreigt bijgevolg, in het geval van terugkeer naar Afghanistan, terecht te komen in een extreem precaire situatie en grote armoede, waardoor ze niet zal kunnen voorzien in haar basisbehoeften, laat staan in haar behoeften op psychologisch vlak. Ze concludeert dat er in haar hoofde wel degelijk individuele elementen voorhanden zijn die maken dat ze een verhoogd risico loopt op vervolging in de zin van artikel 48/3 of op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Minstens dient dit volgens haar onderzocht te worden door de commissaris-generaal.

2.9. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar verschillende arresten van de Raad waarmee ze een theoretische uiteenzetting geeft van het begrip verwestering en aan welke voorwaarden een verzoeker om internationale bescherming dient te voldoen om verwesterd te zijn of als verwesterd beschouwd te worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Ze voert aan dat *in casu* dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal op geen enkel moment vragen heeft gesteld aangaande haar verwestering. De commissaris-generaal heeft op geen enkel moment uit eigen beweging een onderzoek gevoerd naar haar concrete leven in België. Dat ze deze elementen niet zelf spontaan zou kunnen aanhalen kan haar moeilijk verweten worden gelet op de limieten van het persoonlijk onderhoud dat door de commissaris-generaal wordt geleid en gestuurd. Daarbovenop dient volgens haar ook rekening te worden gehouden met haar bijzonder psychische kwetsbaarheid. Zoals eerder gesteld dienen al deze elementen in samenhang met en in relatie tot elkaar te worden beoordeeld, nu haar specifieke kwetsbaarheid als iemand met ernstige psychische problemen niet los kan gezien worden van haar bijzonder jonge leeftijd waarop ze met dergelijke problemen geconfronteerd werd. Hieruit kan dan ook een duidelijke specifieke kwetsbaarheid en aanleg voor een instabiele psychische gezondheidstoestand afgeleid worden. Een kind of jongvolwassene op deze leeftijd wordt normaliter niet met dergelijk psychisch leed geconfronteerd. Het lijkt dan ook duidelijk dat haar gedrag of haar vermogen om zich aan te passen hierdoor ernstig geaffecteerd dreigt te worden. Ze zet vervolgens uiteen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal haar psychische problematiek als dusdanig in vraag stelt. De commissaris-generaal meent dat er in het kader van de procedurele noden voldoende rekening werd gehouden door het verlenen van steunmaatregelen. De verzoekende partij stelt echter dat er geenszins bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming voldoende rekening werd gehouden met haar psychische

kwetsbaarheid. Bovendien wil ze erop wijzen dat ze afkomstig is uit een ruraal dorp, waar lokale tradities nog een grotere rol spelen en ook een lichtere verwestering kan leiden tot een verhoogd risico. Ze is van oordeel dat gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden dan ook moet worden besloten dat in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een toegedichte politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten en nieuwsartikelen waarmee ze wil aantonen dat er een gebrek aan informatie is over de huidige situatie in Afghanistan om het risico op vervolging of ernstige schade bij een terugkeer van verwesterde Afghanen naar Afghanistan te beoordelen, de commissaris-generaal verouderde informatie gebruikt bij zijn beoordeling, er informatie is dat terugkeerders worden vervolgd in Afghanistan, in het verleden de taliban ook reeds terugkeerders vervolgde en dat Afghanen die terugkeren uit het Westen het risico lopen om te worden gestigmatiseerd in hun lokale gemeenschap bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

2.11. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende arresten, rapporten en nieuwsartikelen waarmee ze wil aantonen dat ze de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verergering van deze situatie wel degelijk overwegend veroorzaakt worden door de gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, omwille van de ontwrichtende en destabiliserende gevolgen van de gedragingen van de taliban, te beginnen met de gewapende en illegitieme machtsovername zelf, op deze omstandigheden. Tegen de achtergrond van de aard en karakter van deze crisis dient, zoals aangevoerd, geen sprake te zijn van een intentioneel karakter van de taliban die de huidige situatie zouden gewild hebben of er baat bij zouden hebben om deze in stand te houden. Er dient wel een louter oorzakelijk verband te bestaan tussen de handelingen of nalaten van de actor en de huidige situatie als gevolg daarvan, waarover gesteld kan worden dat dit handelen of nalaten rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot de ernst van de situatie. De huidige situatie is dus overwegend veroorzaakt door en het gevolg van de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende *de-facto*-regering als actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Ze stelt in ieder geval dat ze gelet op deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. De verzoekende partij vraagt om de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchtelingen toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.13. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- Institute for Human Rights and Medical Assessment, "*Medical examination in the asylum procedure*";
- BCHV – CBAR, "*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure*";
- Asylos rapport, "*Afghanistan: Individuals with Mental Health Conditions*", november 2022.

2.14. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende arresten, rapporten en nieuwsartikelen:

- UNHCR, "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*", februari 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note*", april 2022;
- F. Vogelaar, "*Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs*", 2020;
- NANSEN, "*NANSEN NOTE 2 - 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*", 16 juni 2022;
- EHRM (Grote Kamer) 23 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. t. Zweden*";
- Commissie "*ter invulling van de cursus maatschappelijke oriëntatie*", *Eindverslag*, mei 2006;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 12 oktober 2022, arrestnummer 278 653;
- Vogelaar F., "*Nansen Note 3-22, Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*";
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", maart 2022;
- Danish Immigration Service, "*COI report Afghanistan Taliban's impact on the population*", juni 2022;
- UNHCR, "*Afghanistan Voluntary Repatriation response snapshot*", 1 augustus 2022;
- DTM Afghanistan, "*IOM displacement tracking matrix*", mei 2022;

- UNHCR Regional Bureau for Asia and the Pacific, “*External Update: Afghanistan Situation #17 – As of 01 June 2022*”, 10 juni 2022;
- UNHCR, “*Afghanistan Voluntary Repatriation response snapshot*”, 1 augustus 2022;
- DTM Afghanistan, “*IOM displacement tracking matrix*”, mei 2022;
- The New Humanitarian, “*One year on, few options for Afghans escaping hunger and Taliban persecution*”, 10 augustus 2022;
- Amnesty International, “*“They don’t treat us like humans”: Unlawful returns of Afghans from Turkey and Iran*”, 31 augustus 2022;
- Al Jazeera, “*In Pictures: Taliban fighters man Afghanistan’s urban checkpoints*”, 9 december 2021;
- Freedom House, “*Freedom in the World 2022 – Afghanistan*”, 28 februari 2022;
- “*Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, Situation of Human Rights in Afghanistan*”, 28 februari 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report – Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*”, december 2017;
- UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the Internatinoal Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2018;
- OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»*”, 26 maart 2021;
- Friederike Stahlmann, “*Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontekt Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans*”, Diakonie Deutschland, juni 2021;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note*”, April 2022;
- ASYLOS, “*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*”, augustus 2017;
- Friederike Stahlmann, “*Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontekt Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans (vertaling: Ervaringen en perspectieven van gedeporteerde Afghanen in de context van de huidige politieke en economische ontwikkelingen in Afghanistan)*”, Diakonie Deutschland, juni 2021;
- Friederike Stahlmann, “*Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontekt Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans*”, Diakonie Deutschland, juni 2021;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note*”, April 2022;
- L. Schuster en N. Majidi, “*Deportation Stigma and Re-migration, Journal of Ethnic and Migration Studies*”, 2015;
- Refugee Support Network, “*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*”, april 2016;
- NANSEN, “*Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw*”, 2020;
- ASYLOS, “*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*”, augustus 2017;
- EASO, “*Country of Origin Information Report – Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*”, December 2017;
- TOLONews, “*Afghans with Legal Documents Can Travel: Mujahid*”, 1 maart 2022;
- Reuters, “*Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from U.S. and UK*”, 1 maart 2022;
- Gandhara, “*Escaping Afghanistan: People-Smuggling Thrives On Bribes To Taliban*”, 27 mei 2022;
- UK Home Office, “*Country Policy and information note, security situation Afghanistan*”, april 2022;
- TOLONews, “*Kabul Residents Panicked by House-to-House Searches*”, 25 februari 2022;
- Al Jazeera, “*Taliban conducting house-to-house sweep across Afghan capital*”, 27 februari 2022;
- Amnesty International, “*Afghanistan: Taliban Must Immediately Stop Arbitrary Arrests of Journalists, Civil Society Activists, Former Government Officials and Those Who Dissent*”, 21 maart 2022;
- TOLONews, “*Amnesty Voices Concerns Over Human Rights Violations*”, 21 maart 2022;
- Hof van Justitie van de EU (GK) 17 februari 2009, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94, “*Elgafaji*”;
- Hof van Justitie van de EU (GK) 18 december 2014, C-542/13, ECLI:EU:C:20142452, “*M’Bodj*”;
- IFRC, “*Afghanistan, Asia Pacific | Humanitarian Crises - Revised Emergency Appeal n° MDRAF007*”, Revision n° 3, 15 juni 2022;
- TOLONews, “*Afghanistan Faces “Tsunami of Hunger”*”, SIGAR, 3 februari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “*Blinken to Taliban: Reform policies for recognition*”, 2 januari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “*Recognition of women’s rights a condition for Afghan govt: UN*”, 30 januari 2022;
- De Standaard, “*Taliban breken belofte: meisjes mogen dan toch niet naar school*”, 23 maart 2022;
- TOLONews, “*Outcry Raised as Afghan Girls Over Grade 6 Barred From School*”, 23 maart 2022;
- UNAMA, “*Statement by the Secretary-General – On Afghanistan*”, 23 maart 2022;
- TOLONews, “*US: School Decision Will Affect Kabul’s Bid for Legitimacy*”, 25 maart 2022;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 270.813 van 31 maart 2022;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 278 654 van 12 oktober 2022;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 278 701 van 13 oktober 2022.

3. Nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 15 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 15 mei 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022.

4.2. Tijdens de zitting van 22 mei 2023 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarmee ze de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- Medisch attest van 18 maart 2023: MRI hersenen omwille van zware hoofdpijnen met conclusie abnormale ijzeropstapeling, verschillende vermoedens;
- Mail sociaal assistent van 17 mei 2023: bevestiging psychologische opvolging “*Espace Santé Famille*”.

4.3. Op 15 juni 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij het volgende element ter kennis wil stellen:

- Mail van 22 mei 2023 van het gezondheidscentrum dat de verzoekende partij begeleidt, “*Espace Santé Famille*”, dat bevestigt dat ze gevolgd wordt in het centrum maar dat haar psycholoog er niet meer werkt en de patiënt is overgenomen door E.O. en zij geen bijkomend attest wil opstellen.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5.3. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de Taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan haar standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals de verzoekende partij aanvoert, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, *in casu* de Guidance note van februari 2022, dan aan de richtlijnen van de EUAA, *in casu* de Country guidance van april 2022, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU volgende verplichting inhoudt: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*" Tenslotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een *ex nunc*-beoordeling op basis objectieve landeninformatie. Bijgevolg zal de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie die ter zijn beschikking wordt gesteld.

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.*"

7.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Ter staving hiervan legde u een aantal attesten neer. Het attest d.d. 14 maart 2022 (groene map, stuk 2), opgesteld door een psycholoog van Espace Santé Famille maakt gewag van matige depressie, significante PTSD met symptomen van opdringerigheid, vermijding en hypervigilantie. Psychologische opvolging werd door de psycholoog aangewezen om u in staat te stellen te werken aan de gevolgen van uw trauma's. Ook legde u een niet-gedateerde attest neer waarin een afspraak bij dezelfde psycholoog werd gepland op 30 september 2022 (groene map, stuk 3). Verder legde u een attest van Samusocial neer waarin uw consultatie bij deze psycholoog op datum van 30 september 2022 (groene map, stuk 4) wordt bevestigd. Voor de volledigheid moet toegevoegd worden dat u ook vier voorschriften neerlegde daterend van 10 december 2021 (groene map, stuk 5) waarin u medicijnen tegen pijn en koorts alsook tegen maagzuur worden voorgeschreven. Hieruit blijkt echter geen enkele link met uw psychologische problemen. Ook legde u een attest neer van uw consultatie d.d. 1 september 2022 bij de dienst dermatologie aan het Universitair Verplegingscentrum Brugmann te Brussel. Hieruit blijkt echter ook geen link met uw psychologische problemen. Nergens in deze attesten wordt er echter melding gemaakt van een onmogelijkheid in uw hoofde om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan, van het feit dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van geloofwaardige verklaringen of om aan de asielpprocedure deel te nemen. Dit bevestigde u ook zelf (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1). Desondanks werden er tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS passende steunmaatregelen aan u verleend. Bij de aanvang van dit persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat wanneer u nood zou hebben aan een pauze of wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben, u dit steeds kon aangeven (notities persoonlijk onderhoud CGVS [hierna NPO], p. 2). Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud, waar u gedetailleerde, coherente en duidelijke verklaringen aflegde, er op dat u psychisch niet in staat geweest zou zijn om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Tijdens het persoonlijke onderhoud werden door u geen meldingen gemaakt van ongemakken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

Naast de documenten met betrekking tot haar gezondheidstoestand die de verzoekende partij heeft neergelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, namelijk een kopie van een psychologisch attest uitgegeven door [B. T. A.], psycholoog bij Espace Santé Famille (Service “Santé Exil”), d.d. 14 maart 2022, een kopie van een afspraak bij dezelfde psycholoog van Espace Santé Famille, d.d. 30 september 2022, een kopie van een attest van Samusocial in verband met uw consultatie op 30 september 2022 bij een psycholoog van Espace Santé Famille, een kopie van vier voorschriften voor ibucaps en pantomed, d.d. 10 december 2021, een kopie van uw consultatie bij de dienst dermatologie van het Universitair Verplegingscentrum Brugmann d.d. 1 september 2022, legt ze ook verschillende andere documenten neer die betrekking hebben op haar gezondheidstoestand. Zo legt ze een medisch attest neer van 18 maart 2023 over een MRI van haar hersenen omwille van zware hoofdpijnen met als conclusie dat er een abnormale ijzeropstapeling is aangetroffen en vermoedens zijn van de ziekte van Fahr en Wilson. De verdere oppuntstelling door de neuroloog is vereist. Voorts voegt ze een e-mail van een sociaal assistent toe die bevestigt dat de verzoekende partij psychologische opvolging krijgt en een document dat stelt dat ze wordt opgevolgd door een nieuwe psycholoog maar dat deze geen bijkomend attest wil opstellen.

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat er vraagtekens dienen geplaatst te worden bij de gepastheid van de passende steunmaatregelen die haar werden toegekend tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze stelt dat deze aan alle verzoekers om internationale bescherming worden verleend en dus geenszins aangepast zijn aan haar eigen psychologische problematiek. Ze meent dat er geen rekening werd gehouden met haar psychologische toestand bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Ze meent tevens dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar psychologische toestand bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas. Ze verwijst hierbij naar verschillende passages van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal en naar algemene informatie die stelt dat PTSS een effect kan hebben op het geheugen van personen die hier aan lijden.

Er wordt niet betwist dat in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een matige depressie, significante PTSD met symptomen van opdringerigheid, vermijding en hypervigilantie. Uit deze attesten en verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij haar ervan zou weerhouden eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin kan hieruit blijken dat haar mentale gemoedstoestand van dien aard is dat dit een negatieve invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Hoewel de verzoekende partij en haar advocaat melding maakten van haar psychologische problemen, formuleerden zij geen enkel bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Evenmin heeft de verzoekende partij of haar advocaat aangegeven dat van haar geen volwaardige verklaringen konden worden verwacht. Op het einde van het persoonlijk onderhoud stelt haar advocaat dat haar tijdsaanduidingen niet altijd consistent waren maar dat ze over de kern van haar vluchtrelaas, de problemen met de neven van haar vader, wel degelijk veel details heeft kunnen geven (NPO, p.29). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud heeft de commissaris-generaal aan de verzoekende partij aangegeven dat ze altijd om een pauze mocht vragen als ze hier nood aan had (NPO, p.2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de commissaris-generaal een aantal keren heeft gevraagd aan de verzoekende partij of ze nood had aan een pauze als ze het moeilijk had maar ze wilde steeds verder gaan met het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 8 en 16). Er kan dus van worden uitgegaan dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de toestand van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. De vaststelling dat de commissaris-generaal aan het begin van het persoonlijk onderhoud vraagt naar de medische problemen van de verzoekende partij, getuigt van een zorgvuldig onderzoek van de commissaris-generaal. Voorts hebben tijdens het persoonlijk onderhoud noch de verzoekende partij noch haar advocaat aangegeven dat de psychologische toestand van de verzoekende partij een impact had op haar vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Hoe dan ook maken de door de verzoekende partij neergelegde medische documenten geen gewag van geheugenproblemen, waardoor haar gebrekkige verklaringen niet te wijten kunnen zijn aan haar vermeende psychologische problemen. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift voor het overige evenmin naar voren welke andere procedurele maatregelen door de commissaris-generaal hadden moeten genomen worden tijdens het afnemen van haar persoonlijk onderhoud. Waar ze in het verzoekschrift in algemene bewoordingen stelt dat PTSS een invloed kan hebben op het geheugen, dient te worden opgemerkt dat dit algemene artikelen betreft die niet specifiek betrekking hebben op de verzoekende partij. Er kan in ieder geval niet uit blijken dat de verzoekende partij hierdoor zelf geheugenproblemen ondervindt of hierdoor geen correcte en coherente verklaringen kan afleggen. Evenmin maakt ze aannemelijk dat ze een medicamenteuze behandeling krijgt die een invloed kan hebben op de werking van haar geheugen.0

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoense origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Toutou Bara Sarai, district Shirzad van de provincie Nangarhar. Ze verklaart dat haar vader twee neven had die tot de taliban behoorden en met haar familie in een grondconflict verwickeld waren. Haar vader werd geslagen, geblinddoekt en vastgebonden door de taliban. Hij werd vervolgens neergeschoten daar haar neven die ervan op de hoogte waren dat haar vader een klacht tegen hen ingediend had. Hierna werd de verzoekende partij geslagen en in een put geduwd. Bij een terugkeer vreest de verzoekende partij door de twee neven van haar vader vermoord te worden aangezien ze hun gezichten gezien heeft toen ze haar vader doodschoten. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

8.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten') in het administratief dossier: een kopie van haar taskara, een kopie van een psychologisch attest uitgegeven door B.T.A., een kopie van een afspraak bij diezelfde psycholoog, een kopie van een attest van Samusocial in verband met een consultatie bij een psycholoog, een kopie van vier voorschriften voor ibucaps en pantomed, een kopie van haar consultatie bij de dienst dermatologie van het Universitair Verplegingscentrum Brugmann, een kopie van haar aanvraag tot een bankkaart en een kopie van haar proces-verbaal voor reizen zonder geldig vervoersbewijs. In haar aanvullende nota voegt zij nog de volgende documenten toe: een medisch attest van 18 maart 2023 over

een MRI van haar hersenen omwille van zware hoofdpijnen met als conclusie dat er een abnormale ijzeropstapeling is aangetroffen en vermoedens zijn van de ziekte van Fahr en Wilson maar dat verdere oppuntstelling door de neuroloog vereist is, een mail van een sociaal assistent die bevestigt dat de verzoekende partij psychologische opvolging krijgt en een document dat stelt dat ze wordt opgevolgd door een nieuwe psycholoog maar dat deze geen bijkomend attest wil opstellen.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Haar taskara kan het bewijs leveren van haar identiteit, nationaliteit en afkomst. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal.

Wat betreft de documenten die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij namelijk een kopie van een psychologisch attest uitgegeven door B.T.A., een kopie van een afspraak bij diezelfde psycholoog, een kopie van een attest van Samusocial in verband met een consultatie bij een psycholoog, een kopie van vier voorschriften voor ibucaps en pantomed, een kopie van haar consultatie bij de dienst dermatologie van het Universitair Verplegingscentrum Brugmann, een medisch attest van 18 maart 2023 over een MRI van haar hersenen omwille van zware hoofdpijnen met als conclusie dat er een abnormale ijzeropstapeling is aangetroffen en vermoedens zijn van de ziekte van Fahr en Wilson maar dat verdere oppuntstelling door de neuroloog vereist is, een mail van een sociaal assistent die bevestigt dat de verzoekende partij psychologische opvolging krijgt en een document dat stelt dat ze wordt opgevolgd door een nieuwe psycholoog maar dat deze geen bijkomend attest wil opstellen, hebben maar een relatieve bewijswaarde. Voor zover de verzoekende partij hiermee haar procedurele noden tijdens het persoonlijk onderhoud, de impact van deze problematiek op haar relaas en haar geloofwaardigheidsbeoordeling wil aantonen, kan dienstig worden verwezen naar punt 7.2. Voor het overige kunnen deze documenten op geen enkel moment haar vluchtrelaas ondersteunen.

Haar aanvraag tot een bankkaart en de kopie van haar proces-verbaal voor reizen zonder geldig vervoersbewijs hebben geen betrekking op het door haar naar voor gebrachte vluchtrelaas en deze documenten kunnen het dan ook niet ondersteunen.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

8.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet in om haar voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnd wordt daar ze tegenstrijdige verklaringen aflegt op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Deze motivering is gebaseerd op de vaststelling dat ze tijdens het gehoor op de DVZ verklaart dat de neven van haar vader eerst haar vader hadden vermoord alvorens haar te ontvoeren waarna ze met de hulp van de dorpsoudsten werd vrijgelaten maar tijdens het persoonlijk onderhoud niet meer repte over een ontvoering en tussenkomst van de dorpsoudsten maar stelt dat ze na de moord op haar vader werd geslagen, in een put gegooid en naar het hospitaal werd gebracht. Toen ze werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ze louter stelt dit niet gezegd te hebben en meent dat de tolk een fout heeft gemaakt. Dit kan volgens de commissaris-generaal echter niet aanvaard worden daar ze deze verklaringen heeft ondertekend en daarmee aangaf dat ze oprecht en juist zijn. Tijdens haar persoonlijk onderhoud brengt ze nog enkele verbeteringen aan haar verklaringen tijdens het gehoor aan maar ze laat bovenstaande verklaringen echter buiten beschouwing;
- haar beperkte kennis over het grondconflict haar geloofwaardigheid onderuit haalt daar (i) ze de start van het landdispuut niet kan plaatsen in de tijd, (ii) ze niet wist of de neven van haar vader haar vader ooit eerder hadden gecontacteerd in verband met deze grond, (iii) er verwacht mag worden dat ze

- hierover meer informatie kan verschaffen en hierover zou informeren aangezien deze grond in het levensonderhoud van haar familie voorzag en ze nog steeds contact heeft met haar ouders, (iv) ze niet kan verklaren waarom de neven van haar vader de grond van haar vader wilden afnemen, (v) ze geen eenduidige verklaringen aflegt over het bestaan van documenten over deze gronden;
- er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het lidmaatschap van de neven van haar vader bij de taliban aangezien (i) ze weinig consistente verklaringen aflegt over de woonplaats van de neven van haar vader en (ii) ze niet wist wanneer ze bij de taliban zaten, tot welke talibangroep ze behoorden, wat hun functies binnen de taliban waren, hoe ze bij de taliban waren gestart of waar hun talibangroep gelokaliseerd was en geen informatie kan geven over de leiders van de neven van haar vader bij de taliban;
 - ze weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over de moord op haar vader omdat (i) ze de naam niet kent van de persoon die haar en haar vader naar de districtsautoriteiten bracht om klacht neer te leggen, (ii) ze de identiteit van de dorpeling niet kan geven die haar naar het ziekenhuis bracht nadat ze door de taliban was geslagen, (iii) het weinig steek houdt dat de neven van haar vader aan haar grootvader zouden vertellen dat de verzoekende partij hun gezichten gezien had aangezien ze hiermee toegaven dat ze haar vader vermoord hadden, (iv) het elke logica mist dat ze de neven van haar vader moet vrezen omdat ze hun gezichten gezien heeft maar dan wel haar ogen niet zouden bedekken toen ze haar vader vermoordden, (v) het weinig ernstig is dat de autoriteiten niet werden ingelicht over de dood van haar vader;
 - het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen daar ze verklaart dat ze op 11 oktober 2022 geïnformeerd werd dat de taliban haar nog steeds willen vermoorden omdat ze vrezen dat ze naar de overheden zou stappen aangezien de taliban op heden de *de-facto*-overheid zijn in Afghanistan en toen ze hiermee werd geconfronteerd ontwijkend antwoordde dat ze het nog steeds in hun hart houden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Op 14 juli 2021 werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Dienst Voogdij in het Universitair Ziekenhuis van Antwerpen. Hier werd vastgesteld dat de verzoekende partij ouder was dan 18 jaar waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is (stuk 7 van het administratief dossier). Als gevolg hiervan werd het geboortjaar van de verzoekende partij vastgelegd op het jaar 2000 (verklaring DVZ, vraag 4). Aangezien de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart één jaar onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België (NPO, p.14) en hier is aangekomen op 29 juli 2021, kan worden gesteld dat haar voorgehouden problemen in Afghanistan hebben plaatsgevonden in 2020. Hieruit volgt dat de verzoekende partij reeds de meerderjarige leeftijd had bereikt toen haar vermeende problemen met de taliban zich voordeden. De verzoekende partij kan immers de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat de leeftijd van de verzoekende partij zoals deze blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij dan ook vast. Ze kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze in het verzoekschrift stelt dat haar jonge leeftijd een invloed heeft op de mate waarin ze bij gebeurtenissen betrokken werd en dat ze daarom de identiteit van de man van wie ze een auto leende niet kende en weinig informatie heeft over het grondconflict waarin haar vader betrokken was aangezien ze geen vijftien jaar was maar twintig jaar was en dus reeds meerderjarig.

Ze kan tevens niet worden gevolgd wanneer ze aanvoert dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar relaas vertrekt vanuit een Westers oogpunt zonder rekening te houden met de zeer specifieke Afghaanse maatschappij en gewoonten. Volgens haar worden kinderen of jongeren amper geïnformeerd in het geval van problemen en worden er weinig vragen gesteld. Ten eerste vindt deze argumentatie geen steun in het administratief dossier en in de algemene landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht in het kader van dit beroep. Dit is dus een blote bewering die op geen enkele wijze wordt ondersteund. Ten tweede is reeds hierboven vastgesteld dat de verzoekende partij reeds de meerderjarige leeftijd had bereikt ten tijde van deze problemen en dus geenszins als een kind kan worden

beschouwd. Ten derde blijkt dat de verzoekende partij nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan (NPO, p.10). De verzoekende partij kon dus eenvoudig aan haar familieleden extra informatie vragen over de kernelementen van haar vluchtrelaas in het kader van haar beroep. Het feit dat de verzoekende partij dit volledig nalaat, duidt op een desinteresse in haar eigen vluchtproblematiek, wat de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en ernst van haar vrees danig relativeert.

De verzoekende partij verduidelijkt ook niet hoe haar gebrek aan opleiding een impact heeft op de kernelementen van haar vluchtrelaas daar zich dit in haar onmiddellijke omgeving afspeelde. Het betreft immers een grondconflict waarbij haar familie betrokken was. De verzoekende partij had immers ruim de meerderjarige leeftijd bereikt ten tijde van haar problemen met de taliban in Afghanistan, heeft nog contact met haar familie (NPO, p.10) en uit de medische documenten blijkt nergens dat ze geheugenproblemen heeft. Er kan dus van haar juiste en coherente verklaringen worden verwacht over haar vluchtproblematiek. Ze blijft hier echter toe in gebreke en slaagt er niet in met een dergelijk verweer de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de inconsistentie in haar verklaringen op de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal stelt de verzoekende partij dat ze meteen drie fouten aanhaalde, over haar verklaringen tijdens het gehoor bij de DVZ, bij het begin van het persoonlijk onderhoud. Volgens haar wijzen deze zaken erop dat een fout van de tolk of een verkeerde interpretatie van haar woorden niet kan worden uitgesloten. Hierbij dienen echter enkele kanttekeningen te worden geplaatst. De verzoekende partij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze drie zaken wil verbeteren. Ten eerste verklaart ze dat haar problemen zich met de neven van haar vader hebben voorgedaan en niet met haar neven zoals verkeerdelijk op de vragenlijst CGCS werd geschreven (NPO, p.3). In de vragenlijst CGVS staat te lezen *“Mijn vader werkte en we deden aan handel. Op een dag kreeg mijn vader een conflict met mijn neven inzake gronden. De neven van mijn vader zijn allemaal lid van de Taliban.”* Er werd dus wel al reeds duidelijk gemaakt dat het conflict zich met de neven van haar vader voordeed. Dit kan dus niet gezien worden als een vertaalfout van de tolk. De tweede fout die de verzoekende partij aanhaalt tijdens haar persoonlijk onderhoud is dat er geen dreigbrieven of documenten werden gestuurd naar haar vader maar dat het gewoon bedreigingen waren. Op de vragenlijst van het CGVS wordt echter nergens melding gemaakt van dreigbrieven of documenten en wordt er enkel gesproken van bedreigingen: *“We kregen constant bedreigingen”*. Dit kan dus eveneens niet als een fout worden gezien. De derde fout die de verzoekende partij naar voor brengt is dat ze met haar vader naar het district ging en niet dat haar vader alleen was gegaan. In de vragenlijst van het CGVS staat inderdaad te lezen dat haar vader alleen naar het districtshuis is gegaan: *“Mijn vader heeft klacht neergelegd bij het districtshuis en op de terugweg werd hij tegengehouden door zijn neven en vroegen ze hem waarom hij klacht ingediend had”*. Ook hier kan echter geen vertaalfout blijken. De verzoekende partij maakt immers nergens aannemelijk dat ze effectief andere bewoordingen heeft gebruikt bij de tolk of de tolk fout heeft vertaald. Bovendien heeft ze deze vragenlijst van het CGVS ondertekend waarbij ze uitdrukkelijk bevestigt dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ze kan door het voorgaande dus niet worden gevolgd wanneer ze stelt dat een fout van de tolk of een verkeerde interpretatie van haar woorden niet uit te sluiten valt.

Ze voert verder aan dat uit haar verklaringen wel degelijk kan blijken dat ze een correctie wilde aanbrengen over de persoon die haar heeft gered uit de put maar dat de commissaris-generaal hier niet over heeft doorgevraagd. Hier dient echter te worden vastgesteld dat het aan de verzoeker om internationale bescherming is om juiste en correcte verklaringen omtrent zijn vluchtproblematiek naar voren te brengen. Hier slaagt de verzoekende partij echter niet in. Bovendien heeft de verzoekende partij de mogelijkheid om hier duidelijkheid over te brengen in het verzoekschrift. Ze laat ook hier echter ook volledig na om dit te doen. Met een dergelijk verweer slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen. Deze wordt dan ook overgenomen, omdat deze pertinent en juist is, wanneer die stelt dat: *“Vooreerst bleken uw opeenvolgende verklaringen over uw problemen met de taliban op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal tegenstrijdig en inconsistent. Immers in uw vragenlijst op de DVZ beweerde u dat de neven van uw vader uw vader eerst hadden vermoord alvorens u te ontvoeren, waarna u met de hulp van de dorpsouderen werd vrijgelaten (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal luidde uw relaas in dit verband evenwel geheel anders. U repte niet langer over enige ontvoering en tussenkomst van de dorpsouderen en stelde ditmaal dat u na de moord op uw vader werd geslagen, in een put werd geduwd en daar werd achtergelaten, waarna u door een dorpeling naar het ziekenhuis werd gebracht, waar u terug bijkwam (NPO, p. 16). Geconfronteerd vervolgens met uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband afgelegd, gaf u geen afdoende verklaring hiervoor. U bleef immers bij uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, ontkende dit zo gezegd te hebben*

op de DVZ en meende dat de tolk daar het misschien fout had begrepen (NPO, p. 26). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze toch wel flagrante tegenstrijdigheid. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat u uw verklaringen op de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u weliswaar dat er fouten in uw verklaringen bij de DVZ zaten maar toen u deze vervolgens benoemde en verduidelijkte repte u hierover met geen woord. Zo verklaarde u dat het niet uw neven waren maar de neven van uw vader waarmee uw vader een conflict had, dat er geen dreigbrieven of documenten werden gestuurd naar uw vader, want dat het om gewoon een bedreiging ging, dat u samen met uw vader naar het district ging en niet uw vader alleen zoals op de DVZ werd genoteerd en dat u gered werd door een man van het dorp. Gevraagd of de rest van uw verklaringen bij de DVZ juist waren, gaf u aan dat dit het geval is (NPO, p. 2 tem 4). Bovenstaande zet de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig op de helling.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar de gebrekkige kennis over het grondconflict en haar gebrek aan *pro*-activiteit naar haar jonge leeftijd en Afghaanse context, kan dienstig worden verwezen naar hierboven waar reeds werd gesteld dat de verzoekende partij reeds meerderjarig was ten tijde van haar problemen met de taliban en dat haar verwijzing naar de Afghaanse context een blote bewering is die niet wordt ondersteund door de algemene objectieve landeninformatie in het administratief dossier.

Wat betreft haar gebrekkige kennis over de neven van haar vader bij de taliban brengt de verzoekende partij naar voor dat ze wel degelijk enkele zaken hierover heeft verklaard. Zo heeft ze de namen van de neven van haar vader, de naam van hun vader, de woonplaats van deze neven en de leiders van deze neven van haar vader bij de taliban vermeld. Ze stelt dat ze niet meer informatie kan geven wegens haar psychologische toestand en jonge leeftijd. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het afleggen van eerder afgelegde verklaringen bij de commissaris-generaal. Met een dergelijk verweer slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Waar ze haar gebrekkige kennis hieromtrent tracht te vergoelijken door te verwijzen naar haar jonge leeftijd en psychologische toestand, kan dienstig worden verwezen naar hierboven waar reeds meermaals werd vastgesteld dat de verzoekende partij meerderjarig was toen haar problemen met de taliban zich voordeden en dat uit de medische documenten die door haar werden toegevoegd nergens blijkt dat haar psychische problemen haar zouden verhinderen om juiste, correcte en coherente verklaringen af te leggen. De motivering van de commissaris-generaal omtrent dit punt wordt dan ook overgenomen wanneer die stelt *“Verder kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het beweerde lidmaatschap van uw vaders neven bij de taliban. Uw kennis over deze neven en hun activiteiten bij de taliban bleek immers tevens ontoereikend. Zo legde u vooreerst weinig consistente verklaringen af over de woonplaats van deze neven van uw vader. Zo verklaarde u initieel dat ze in Khadarkhel woonden. Vervolgens verklaarde u dat u het eigenlijk bent vergeten, om dan op uw stappen terug te keren en te verklaren dat ze toch in Khadarkhel woonden (NPO, p. 19). Verder wist u zo goed als niets over hun lidmaatschap bij de taliban. U wist niet sinds wanneer ze bij de taliban zaten, tot welke talibangroep ze behoorden, wat hun functies binnen de taliban waren, hoe ze bij de taliban waren gestart of waar hun talibangroep gelokaliseerd was (NPO, p. 19 en 20). In dit verband verklaarde u dat hun leiders [M. J.] en [M. N. A.] heetten. Echter eenmaal hierover doorggevraagd kon u niets meer zeggen dan dat het twee leiders waren (NPO, p. 20). Dat u dergelijke essentiële informatie niet kan verschaffen, doet tevens ernstig twijfelen aan de ernst van uw vermeende vrees.”*

De verzoekende partij stelt verder dat ze de identiteit van de persoon die haar naar het ziekenhuis heeft gebracht niet kent aangezien ze lange tijd bewusteloos was en dat ze er niet aan gedacht heeft om aan haar familie te vragen wie deze persoon was aangezien haar vader net was gestorven en de hele familie geschokt was door deze gebeurtenis. Dit is echter geen dienstig verweer. Zoals reeds hierboven uiteengezet heeft de verzoekende partij nog steeds contact met haar familie (NPO, p.10). Ze kon dus eenvoudig aan haar familie vragen wat de identiteit van deze persoon was. Ze laat dit echter volledig na.

De verzoekende partij stelt tevens dat ze een nood heeft aan internationale bescherming wegens haar psychologische aandoeningen. Ze vreest dat ze gediscrimineerd en gestigmatiseerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan. In dit verband dient erop gewezen dat in de bijgebrachte EUAA “Country Guidance” van januari 2023 wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar zijn (EUAA, Country Guidance:

Afghanistan, januari 2023, p. 102 – 103). Hoewel door de commissaris-generaal niet betwist wordt dat de verzoekende partij lijdt aan een matige depressie en PTSS, blijkt uit de door haar bijgevoegde stukken niet dat haar psychologische aandoening een dergelijk niveau bereikt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico zou lopen op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch maakt zij dit aannemelijk in het verzoekschrift of aanvullende nota. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. De verzoekende partij slaagt er niet in om aan te tonen dat haar discriminatie of stigmatisering wegens haar psychologische problemen een dergelijk niveau zou bereiken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

8.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

8.3.3. De verzoekende partij voert verder in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Ze verwijst hiervoor naar verschillende rapporten en arresten om dit aan te tonen.

8.3.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft

(EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in

uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in *concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

8.3.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: “Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (NPO, p.4 en p.5). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Het komt dus aan de verzoekende partij toe om de elementen die in haar hoofde spelen en die zouden kunnen wijzen op een eventuele (gepercipieerde) verwestering *in concreto* aannemelijk te maken. De verzoekende partij laat dit echter volledig na, zowel in het verzoekschrift als in haar aanvullende nota, terwijl dit haar reeds duidelijk werd gemaakt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal haar geen concrete vragen heeft gesteld die betrekking hebben op het leven van de verzoekende partij in België. Daargelaten de vraag of de verwerende partij bijkomende vragen had moeten stellen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in haar verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op haar eigen persoonlijke situatie en om elementen die zouden kunnen wijzen op een toegeschreven verwestering aan te reiken. In casu liggen geen specifieke feitelijke en juridische omstandigheden voorhanden waaruit blijkt dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben indien de verzoekende partij opnieuw gehoord was geweest. De elementen die de verzoekende partij aangebracht heeft werden in een ex nunc-onderzoek door de Raad onderzocht, zoals blijkt uit onderstaande alinea's.

De verzoekende partij is een volwassen man die omstreeks het jaar 2000 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken in 2020. Bij haar vertrek uit Afghanistan was de verzoekende partij reeds ongeveer 20 jaar oud. De verzoekende partij komt niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie

worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Waar de verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten van de Raad dient erop gewezen te worden dat de precedentenwerking geen toepassing heeft in de Belgische rechtsorde en dat de verwijzingen naar deze rechtspraak niet dienstig zijn.

De verzoekende partij voert tevens een uitgebreide kritiek op de gehanteerde landeninformatie die zij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. De Raad herhaalt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen. Haar betoog kan dan ook niet anders doen besluiten.

8.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

9.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zij maakt tevens niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan wegens haar psychologische problemen niet meer in haar algemene behoeften zou kunnen voorzien en hierdoor in een extreem precare situatie en een situatie van grote armoede zou terechtkomen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat zij nog een netwerk heeft in Afghanistan (NPO, p.11) en nog steeds in contact staat met deze mensen (NPO, p.9). Tevens blijkt het niet uit haar verklaringen of bijgevoegde medische documenten dat zij omwille van haar psychologische problematiek niet meer in haar levensonderhoud kan voorzien.

9.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-facto*-regering aanwezig, met *de-facto*-ministers en *de-facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan

niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

9.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

kamervoorzitter,

griffier.

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS